

SABÍEU QUE la sanitat pública catalana no empasta dents?

Potser em direu que sí, que ja ho sabíeu i que sempre ha estat així. Jo ho desconec. Per sort he tingut sempre una salut bucal molt bona. Mossegar, mossego bé, gràcies. No he necessitat un dentista en anys. I si el necessito ara no és per mi sinó pel meu fill, que necessita un empast.

Així és com he descobert que la sanitat pública catalana no empasta dents. Mireu... jo us explico el procés i després debatem si és normal o no. El meu fill fa primer. En una escola pública de Llinars. Una escola de la que n'estic molt orgullosa i on m'agrada molt que vagi. A l'escola li han fet una revisió bucodental on uns dentistes es van desplaçar fins

l'escola i van veure cada nen. Em sembla una iniciativa fabulosa. De debò. El meu fill va sortir molts conscienciat de què calia fer per tenir les dents ben sanes.

Resulta, però que el seu esmalt és

Sí, em preocupa una càries. I molt. Perquè demostra, i ja em perdonareu, que les coses no es fan bé.

propens a tenir càries, ja veus tu i en tenia una. Em van recomanar que el dugués al dentista. Jo truco al meu CAP i em deriven al CAP de Sant Celoni i allà, em donen hora per a 2 mesos vista. És així i una ja sap que amb els especialistes és el que toca.

Esperem. Rentant-nos les dents cada dia i quan arriba el dia hi anem, la

dentista confirma el "veredict" dels dentistes de l'escola i resulta que sí, que tenim càries.

Molt bé. I què fem. Empastar. Ah, ok. Demano hora? No. No? Aquí no. Cal que les empastin en una clínica dental privada. Ah.

I jo amb aquella cara de tonta que se't queda quan sembla que tothom sap una cosa que tu no saps. I doncs, això és exactament el que ha passat. Que sembla que tothom té clar que les dents no te les empasta la seguretat social. Només faltaria. Clar.

I que no passa res, eh? Que si no s'empasta, no s'empasta i en paus... però la comunicació no podria haver estat més fluïda i m'hagués estalviat 2 mesos de temps i una visita inútil?

Si el que cal és empastar, per què em diuen que el que cal és anar a visitar un dentista? Si s'ha d'empastar i s'ha d'empastar a la privada, per què no hi vaig sortint de l'informe escolar i en paus?

Faria 2 mesos que no tindriem càries...

En fi... i ja no entro a qüestionar el perquè no entren els empastaments en la seguretat social perquè mira, per sort encara els podem pagar, però i els que no poden... què passa? Els nens amb càries i avall, oi?

Sí, ja ho sé, si em preocupa una càries és que la meua vida deu anar molt bé... Doncs no és exactament això, però d'acord. Sí, em preocupa una càries. I molt. Perquè demostra, i ja em perdonareu, que les coses no es fan bé.

Simplement.

CULTURA

Missa Nelson amb Robert King

No només el títol del concert sinó altres al·licients feren que el Teatre Auditori de Granollers presentés el diumenge 17 de març un ple de luxe. Un concert amb música dels dos compositors capdavanters de la música clàssica fent oblidar la romàntica, com Mozart i Haydn, la presència del director anglès Robert King dirigint l'orquestra i el cor de cambra de Granollers amb la col·laboració de la soprano Marta Mathéu, la contralt Anna Tobella, el tenor Albert Casals i el baix Xavier Mendoza. Mozart va escriure quaranta una simfonies i fou precisament aquesta, dita també Júpiter, la que omplí la primera part del concert. El plat fort el brindà la segona part amb la Missa Nelson de Haydn. Escrita l'any 1798, l'onzena de les catorze, portava per títol Missa in Angustiis, nom degut sembla ser a la gran angoixa creada per la derrota de la flota francesa davant l'anglesa, dirigida per l'almirant Nelson. Una missa en la qual la presència de compassos forts i amb indicis violents fa recordar la derrota patida precisament el mateix any de la composició de la peça musical. Una Missa que conjugava esforç i

tranquil·litat, pau i lluita i que convidava a una meditació aprofundida embolcallada per les notes musicals d'una gran expressivitat religiosa. Una demostració de com és possible la presència de la religiositat en tots i cadascun dels moments de la vida i de la història, siguin del caràcter que siguin. L'espiritualitat de la naturalesa sempre present.

XAVIER SOLANAS

Cinc anys de Versos Lliures Cicle de poesia exponencial

El Col·lectiu l'Esquerda palesà amb la naturalitat de la gent jove el poder creatiu de la poesia i l'extensió del seu missatge, en l'acte inaugural del cicle. Òbviament que la forma externa dels seus poemes denuncia una rebel·lió i una revolució si la comparem amb la de la poesia de la segona meitat del segle XX. És una poesia directa i agosarada que sap jugar amb la paraula independentment de si el seu significat és melindrós o fastigós. Importa la paraula en

ella mateixa. La manera d'expressar emocions i sentiments denuncia canvis, però les emocions i sentiments són eternals, no canvien. L'adjectiu amb que qualifiquen la seva poesia és tota una declaració d'intencions. **Exponencial** és un adjectiu que manifesta una qualitat determinant del poeta, l'exponent de la base. El Col·lectiu de Versos Lliures es mou en el món d'una poesia guerrera que ataca per fer triomfar la pau. És el crit d'una poesia generacional que

vol ser intergeneracional. En la seva filosofia de fer cultura, la poesia és una lluitadora valenta sense complexes amb la convicció ferma que només amb una cultura creativa la societat pot arribar a ser ella, una societat íntegra i global perfecta, en el marc d'una convivència en pau i personalment enriquidora. Al llarg i ample del seu recital, tots i totes, cadascun i cadascuna dels i de les poetes demostraren un esperit solidari que s'aferra a la veritat de la

paraula i a l'essència de les passions. Una demostració emmarcada poèticament d'una generació jove que sent i pensa i perquè sent i pensa actua solidàriament amb l'arma més eficaç i directa que té a les seves mans, la poesia. El lema escollit d'un poema de Salvador Espriu ho sintetitza molt bé: "Ens alcem tots dos / en encesa espera, / el meu poble i jo."

Joan Sala Vila

Los rípios de Francisco Barbachano

Es cierto que me complace que el nuevo Papa argentino sea el nombre de Francisco, el que haya elegido.

2013: mi año de suerte, pues he salvado la vida aún habiendo visto cerca, la cara gris de la muerte.

Y pasó un día trece lo de la fumata blanca que a ritmo de bandoneón, se extendía por la plaza.

Papa, sudamericano, jesuita y argentino; siendo el primer Santo Padre, conocido por Francisco.

Que el rezar en español ilumine al nuevo Papa, y contagie al mundo entero de su bondad Franciscana.

Habemus Papam